

ΕΤΟΣ 52ον

16 Μαΐου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (2659)

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ

«Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ»

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή παρουσιάζεται ἓνα θαυμαστό γεγονός. Ἕνας ἐκ γενετῆς τυφλὸς ἀποκτᾷ μὲ τὴ θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ὄρασή του. Καί τὸ γεγονός τῆς θεραπείας του γίνεται ἀφετηρία σωτηρίας, ἡ ὁποία στό τέλος τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος ἐκφράζεται διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεώς του. Ὁ Χριστός τὸν ρωτᾷ: «Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ»; Καί ὁ τυφλὸς τότε κατορθώνει νὰ δεῖ ὄχι μόνο τὸ ἐπίγειο, ἀλλὰ καί τὸ φῶς τῆς Θεότητος: «Πιστεύω Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ».

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ μιά εὐλόγημένη εὐκαιρία, ἔτσι ὥστε καί ἐμεῖς, ὡς ὀρθόδοξοι ἄνθρωποι, νὰ προβληματιστοῦμε γιὰ τὴν πίστη μας καὶ νὰ ἀνανεώσουμε τὴν ὑπόσχεση πού δώσαμε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας.

Πολλές φορές, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ καθημερινά, προβληματιζόμαστε γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας. Ζητᾷμε σημεία, γιὰ νὰ πιστέψουμε. Ἀκόμη κι ὅταν ὁ Κύριος βρισκόταν καρφωμένος ἐπάνω στό Σταυρό, οἱ ἄνθρωποι τὸν πείραζαν καὶ τὸν βλασφημοῦσαν λέγοντας: «Ἐάν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ θά πιστέψουμε σέ Σένα». Ὅμως ὁ Κύριος δέν ἀπάντησε. Παρέμεινε, ἐν σιωπῇ, στό Σταυρὸ καὶ πέθανε, γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀναστήθηκε, γιὰ νὰ ἀνοίξει τὴ θύρα τοῦ Παραδείσου καὶ νὰ ὀδηγήσει τὸν ἄνθρωπο στὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ

Οἱ ἀποδείξεις, πού ζητᾷμε, πολλές φορές, γιὰ νὰ πιστέψουμε στό Θεό, τραυματίζουν τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀγαπητικὴ σχέση μὲ τὸ Θεό, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἄρνηση τοῦ Κυρίου εἶναι ἄμεση καὶ κατηγορηματικὴ (Μάρκ. 8,12).

Ὁ Θεὸς ἤλθε στόν κόσμο ἀλλὰ κρύβεται ἀκόμη καὶ μέσα στὴ φανέρωσή Του. Ὁ Θεὸς ἀποκρίνεται μὲ τὴ σιωπὴ, ἀλλὰ γιὰ ἐκεῖνον πού μπορεῖ νὰ καταλάβει, νὰ νιώσει, μέσα σ' αὐτὴ τὴ σιωπὴ δηλώνει τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ «μωρία» τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀκατανόητος σεβασμὸς στὴν ἐλευθερία μας.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. θ' 1-38)

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρας ἐστὶν ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾖ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσσε χαμαί, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν, καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημένος καὶ προσαιπῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεψήχθισάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε, καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀνέψωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρά τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν, καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ οἴδαμεν· ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἡδὴ γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὄν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητῆς ἐκεῖνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσεῶς ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἴδαμεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τούτου δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἀνέψωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἴδαμεν δ' ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτόν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον καθὼς ἐβάδιζε ὁ Ἰησοῦς, εἶδε ἄνθρωπον γεννημένον τυφλόν καὶ τόν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του, «Ραββί, ποιὸς ἀμάρτισε, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του διὰ τὴν γεννηθῆναι τυφλός;». Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Οὔτε αὐτός ἀμάρτισε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ διὰ τὴν φανερωθῆναι ἐξ ἀφορμῆς του τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω τὰ ἔργα ἐκεῖνου πού μέ ἔστειλε ἐν ὄσῳ εἶναι ἡμέρα· θὰ ἔλθῃ νύχτα, ὅταν κανεὶς δέν θὰ μπορῇ νὰ ἔργασθῇ. Ὅσον καιρόν εἶμαι εἰς τόν κόσμον, εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔφτυσε χάμω καὶ ἔκανε πηλόν μέ τὸ φτύσιμο καὶ ἄλειψε τόν πηλόν ἐπάνω εἰς τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε, «Πήγαινε, πλύσου εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ», τὸ ὁποῖον μεταφράζεται Ἀπεσταλμένος. Ἐφυγε λοιπόν καὶ πλύθηκε καὶ ἐπέστρεψε βλέπων. Οἱ γείτονες καὶ ἐκεῖνοι πού προηγουμένως τόν ἔβλεπαν ὅτι ἦτο τυφλός, ἔλεγαν, «Δέν εἶναι αὐτός πού καθότανε καὶ ζητιάνευε;». Μερικοὶ ἔλεγαν ὅτι αὐτός εἶναι καὶ ἄλλοι ὅτι εἶναι κάποιος πού τοῦ μοιάζει. Ἐκεῖνος ἔλεγε, «Ἐγὼ εἶμαι». Τοῦ εἶπαν τότε, «Πῶς ἄνοιξαν τὰ μάτια σου;». Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, «Ἐνας ἄνθρωπος πού ὀνομάζεται Ἰησοῦς ἔκανε πηλόν καὶ μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, «Πήγαινε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ πλύσου». Ὅταν ἐπῆγα καὶ πλύθηκα, ἀπέκτισα τὸ φῶς μου. Τότε τόν ἐρώτησαν, «Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος;» καὶ αὐτός ἀπεκρίθη, «Δέν ξέρω». Ὁδηγοῦν αὐτόν, τόν ἄλλοτε τυφλόν, εἰς τοὺς Φαρισαίους. Ἦτο δὲ Σάββατον, ὅταν ἔκανε ὁ Ἰησοῦς τόν πηλόν καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του. Τότε οἱ Φαρισαῖοι πάλιν τόν ἐρώτησαν πῶς ἀπέκτισε τὸ φῶς του, αὐτός δὲ εἶπε, «Μοῦ ἔβαλε πηλόν εἰς τὰ μάτια καὶ πλύθηκα καὶ βλέπω». Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους εἶπαν, «Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀπὸ τόν Θεόν, διότι δέν τηρεῖ τὸ Σάββατον». Ἄλλοι ἔλεγαν, «Πῶς μπορεῖ ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς νὰ κάνῃ τέτοια θαύματα;». Καὶ ἐγένετο διχασμὸς μεταξὺ τους. Λέγουν πάλιν εἰς τόν τυφλόν, «Σὺ τί λές γι' αὐτόν ἀφοῦ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;». Αὐτός εἶπε, «Εἶναι προφήτης». Οἱ Ἰουδαῖοι δέν ἤθελαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἦταν τυφλός καὶ ἀπέκτισε τὸ φῶς του, ἕως ὅτου ἐφώναζαν τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἐρώτησαν, «Αὐτός εἶναι ὁ υἱός σας, διὰ τόν ὁποῖον λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς λοιπόν τώρα βλέπει;». Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτούς οἱ γονεῖς του, «Ξέρομεν ὅτι αὐτός εἶναι ὁ υἱός μας καὶ ὅτι γεννήθηκε τυφλός. Πῶς ὅμως τώρα βλέπει, δέν γνωρίζομεν, οὔτε ξέρομεν ποιὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του. Αὐτός ἠλικίαν ἔχει, ἐρωτήσατέ τον θὰ μιλήσῃ γιὰ τόν ἑαυτόν του». Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ἤδη συμφωνήσει νὰ γίνῃ ἀποσυνάγωγος ὁποῖος ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς του εἶπαν, «ἠλικίαν ἔχει, ἐρωτήσατέ τον». Ἐφώναζαν τότε διὰ δευτέραν φοράν τόν ἄνθρωπον πού ἦταν τυφλός καὶ τοῦ εἶπαν, «Δόξασε τόν Θεόν. Ἐμεῖς ξέρομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἀμαρτωλός». Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, «Ἐάν εἶναι ἀμαρτωλός, δέν ξέρω. Ἐνα πράγμα ξέρω, ὅτι ἐνῶ ἤμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τότε πάλιν τόν ἐρώτησαν, «Τί σοῦ ἔκαμε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;». Αὐτός τοὺς ἀπεκρίθη, «Σὰς εἶπα ἤδη καὶ δέν ἐδώσατε προσοχὴν· γιατί θέλετε πάλιν νὰ τὸ ἀκούσετε; Μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνετε μαθηταί του;». Τότε τόν ἔβρισαν καὶ τοῦ εἶπαν, «Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκεῖνου, ἐμεῖς εἴμεθα μαθηταί τοῦ Μωϋσέως. Ἐμεῖς ξέρομεν ὅτι εἰς τόν Μωϋσῆν ἐμίλησεν ὁ Θεός, ἀλλὰ γι' αὐτόν δέν ξέρομεν ἀπὸ ποῦ εἶναι». Ὁ ἄνθρωπος τοὺς ἀπεκρίθη, «Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἐκπληκτικόν, ὅτι σεῖς δέν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι, καὶ ὅμως μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ξέρομεν δὲ ὅτι τοὺς ἀμαρτωλούς ὁ Θεός δέν τοὺς ἀκούει, ἀλλ' ἐάν κανεὶς εἶναι θεοσεβής καὶ κάνῃ τὸ θέλημά του, ἐκεῖνον ἀκούει. Ποιὲ πρὶν δέν ἀκούσθηκε ὅτι ἄνοιξε κάποιος τὰ μάτια τυφλοῦ ἐκ γενετῆς. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν ἦτο ἀπὸ τόν Θεόν, δέν θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτε». Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Σὺ γεννήθηκες ὀλοκλήρος μέσα σὴν ἀμαρτίαν καὶ μᾶς διδάσκει;». Καὶ τόν ἔβγαλαν ἔξω. Ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς ὅτι τόν ἔβγαλαν ἔξω καὶ ὅταν τόν εὐρήκε τοῦ εἶπε, «Πιστεύεις σὺ εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ;». Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, «Καὶ ποιός εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν;». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Τόν ἔχεις ἰδῆ· εἶναι μάλιστα αὐτός πού μιλεῖ μαζί σου». **«Πιστεύω, Κύριε», εἶπε ἐκεῖνος καὶ τόν προσκύνησε.**

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωϊάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρον, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

16 Μαΐου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ζ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)
Θεοδώρου όσιού του ήγιασμένου († 368).
Ήχος: πλ. α' – Έωθινόν: Η' – Απόστολος: Πράξ. ις' 16-34 – Εύαγγέλιον: Ίω. θ' 1-38.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Μαΐου, Τών Αγίων Πατέρων (Ζ' από του Πάσχα).
Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18, 28-36 – Εύαγγέλιον: Ίω. ιζ' 1-13.

Κάθε αναγκαστική απόδειξη βιάζει την ανθρώπινη συνείδηση, μεταβάλλει την πίστη σέ άπλή γνώση. Γι' αυτό ό Θεός κλείνεται μέσα στή σιωπή της όδυνώμενης αγάπης Του. Ό Θεός δέ δίνει διαταγές. Μας προσκαλεί σέ μία σχέση άμοιβαίότητας. Ό Πατέρας είναι Πατέρας χωρίς νά επιβάλλει την πατρότητά του. Ό Χριστός έρχεται για νά καθίσει στό «τραπέζι των άμαρτωλών», και σταυρώνεται από ύπερβολή έρωτικής αγαθότητας. «Ποιός σύζυγος», ρωτά ένας άσκητικός συγγραφέας του βου αι., «πέθανε ποτέ για τή σύζυγό του, και ποιά σύζυγος διάλεξε ποτέ νά παντρευτεί έναν έσταυρωμένο; Ό Κύριος μνηστεύθηκε την Έκκλησία, της έδωσε μία προίκα μέ τό αίμα Του, και της σφυρηλάτησε ένα δαχτυλίδι μέ τά καρφιά της σταυρώσεως Του». Τόσο μεγάλη είναι ή αγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο.

Σύ, πιστεύεις;

Ό Χριστός δέν άπευθύνεται ποτέ στή λογική, δέν παραθέτει άποδείξεις, μήτε έπιχειρήματα, δέ ρωτά: «Έέρεις, πείστηκες; νικήθηκες;». Τό μόνο πού ρωτά είναι: «Πιστεύεις;». Και στό έρώτημα αυτό μία καθαρή καρδιά μόνο αυτό μπορεί νά άπαντήσει: «Πιστεύω κύριε, βοήθει μοι τή άπιστία». Την ώρα, λοιπόν, πού μας βαραίνει ή άμφιβολία για την παρουσία του Θεού, την ώρα πού μας βαραίνει ή μοναξιά, μόνο ή βαθιά ταπείνωση έρχεται σέ βοήθειά μας. Αυτή, ή ταπείνωση, κάνει τόν άνθρωπο νά καταθέτει μπροστά στό Σταυρό του Χριστού όλόκληρο τό είναι του. Και τότε ξεαφνα ό Χριστός σηκώνει άντί για μας αυτό τό βάρος: «Μάθετε άπ' έμου... ότι ό ζυγός μου χρηστός και τό φορτίον μου έλαφρόν έστι» (Ματθ. 11,30). Και ό λόγος αυτός δέν είναι άπάτη· είναι φώς μέσα στην κόλαση του σημερινού κόσμου.

† Ό Φ. Ά.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο και ώρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα της «Φωνής Κυρίου», στον Ί. Ναό Αγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου) Αθήνα. Προηγείται ή Ακολουθία του Έσπερινού, στην όποία περιστασιακώς θά χοροστατεί ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος και θά όμιλεί. 2) Κάθε Δευτέρα και ώρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα της «Φωνής Κυρίου» στον Ί. Προσκυνηματικό Ναό Αγίας Βαρβάρας στον όμώνυμο Δήμο Αττικής. Προηγείται ή Παράκληση της Αγίας και όμιλεί ό Θεοφ. Επίσκοπος Φαναρίου κ. Άγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθόδοξου πίστεως και ζωής της Αποστολικής Διακονίας της Έκκλησίας της Ελλάδος». Ίασιού 1, 115 21 Αθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Επίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Υπό των ήερών ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ του Τυπογραφείου της Αποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' όλο τόν κόσμο μέσω Ίντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>